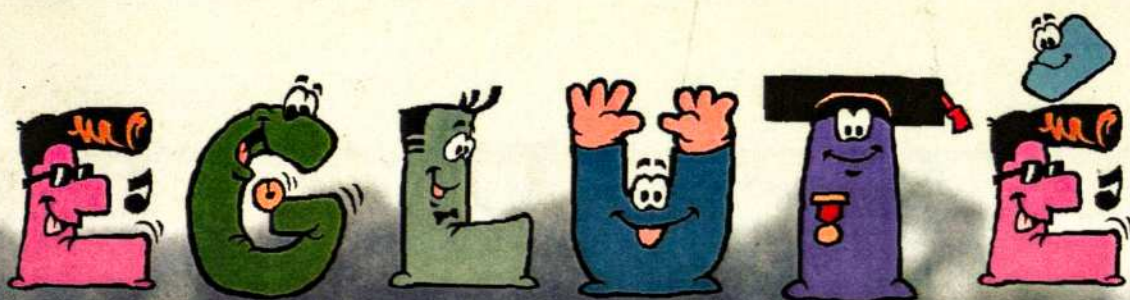

KOVAS * 2001 * MARCH

VOL 52/NR. 3

EGLOTĖ

KOVAS / MARCH / 2001 Vol. 52 / Nr. 3

TURINYS

- 1 GERA TURĖTI TĖVYNĖ, *Zita Žukauskaitė*
- 2 KOVO 16-OJI - KNYGNEŠIŲ DIENA
- 2 KĄ ŠIRDELĖJE SLEPI?, *Rusnė Butkutė*
- 3 KNYGNEŠYS IR ANDRIUS, *Indrė Vėlavičiūtė*
- 5 KNYGNEŠIO SLĖPTUVĖ, *Airina Kacienaitė*
- 5 KALBOS GYNĖJAI, *Skaistė Zabarauskaitė*
- 6 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 9 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 13 EGLĖ
- 13 DEBESĖLIS, *Alma Karosaitė*
- 14 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 21 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 23 MŪSŲ KŪRYBA
- 27 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLOTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus; prenumerata - 15 US dol., (Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

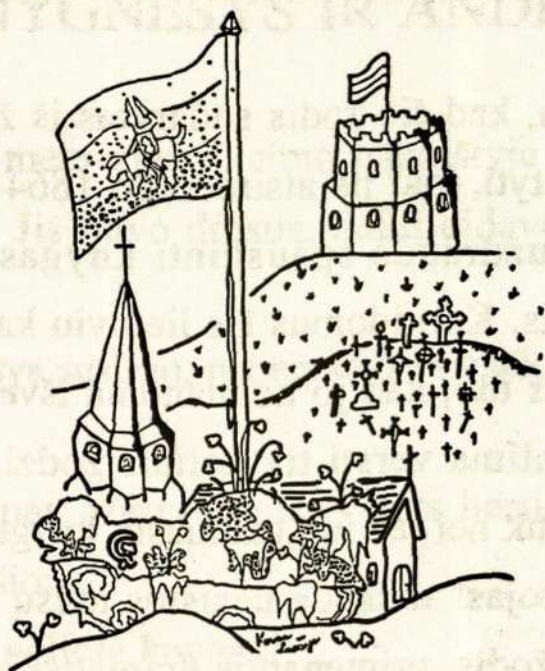
13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLOTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

"Eglutės" viršelis - Gabrytė ir Monika laukia pavasario. Viktoro Kučo nuotrauka.

GERA TURĖTI TĖVYNĘ

*Lietuva – kur žvelgia Gedimino pilis,
Lietuva – tu neapsakomo grožio šalis.
Esi maža, bet kiek tavyje paslapčių
Iš žilos senovės laikų.
Tave priešai norėjo paminti,
Lietuvišką žodį užginti.
Tu užauginai daug narsių sūnų,
Kurie tave apgynė nuo priešų pikty.
Dabar esi laisva, nepriklausoma,
Tiek daug tavyje meilės ir džiaugsmo!
Kaip gera turėti tėvynę,
Jausti jai meilę begalinę.*

**Zita Žukauskaitė
Punkskas**

KOVO 16-OJI – KNYGNEŠIŲ DIENA

Kiekvienam aišku, kad šis žodis sudarytas iš žodžių *knyga* ir *nešti*. Nesunku nustatyti, kad jis atsirado po 1864 metų, kai caro valdžia lietuviams uždraudė spausdinti knygas ir laikraščius lotyniškėmis raidėmis. Kuo įdomus šis lietuvių kalbos žodis? Jis įdomus ir nepaprastas tuo, kad jo neįmanoma išversti į jokią kitą pasaulio kalbą. Jį galima versti tik keliais žodžiais, apytiksliai aprašant jo prasmę. Juk nei latvių „uždraustų knygų platintojas“ ar anglų „knygų platintojas“ niekada neatstos mūsų *knygnešio*, nes lietuviui tai šventas žodis, primenantis dramatiškiausius jo tautos istorijos puslapius.

KĄ ŠIRDELĖJE SLEPI?

*Knygnešy, knygnešy,
Ką kuprinėje neši?
Ką širdelėje slepi?*

*Aš kuprinėje nešu
Visą krūvą knygų!
O širdelėje slepiu –
Kaip Tėvynę myliu.*

*Rusnė Butkutė
Kaunas*

KNYGNEŠYS IR ANDRIUS

Prieš daugelį metų vieno kaimo pakraštyje gyveno knygnešys, vardu Martynas. Jis buvo drąsus, naktį eidavo pasiimti knygų iš ąžuolo drevės.

Kartą knygnešys susirgo, nebegalėjo vaikščioti. Teko jam gultis į ligoninę.

Vieną dieną pas Martyną atėjo toks berniukas, Andrius. Jis paklausė knygnešio:

- Kas dabar nešioja knygas?
- Niekas, – atsakė liūdnai Martynas.
- Tai gal aš galėčiau jas parnešti?
- Na, jei nebijai...

Andrius užtikrino, kad nebijo.

— Tai klausyk. Knygos yra ąžuolo drevėje, o ąžuolas – tolokai. Už miestelio pamatysi trobelę – toje trobelėje gyvena žandarų seklys, todėl pro ją šliaužte šliaužk. Toliau pasuk į kairę ir šliaužk, kol įkrisi į duobę. Tada atsistok ir bėk iki upelio. Ten pamatysi prie pušies pririštą plaustą. Tu jį atrišk ir perplauk upę, paskui plaustą paslėpk pušyne. Tada jau turėsi eiti iki javų lauko. Kai pereisi tą lauką, pamatysi kalniuką. Už to kalniuko yra miškas. Per mišką pereisi – pamatysi ąžuolą. Prieisi prie ąžuolo. Drevė bus prie pat žemės. Tu įkiši ten ranką ir paimsi, kiek bus knygų. Tuo pačiu keliu grįši pas mane. Plaustą padėsi į vietą. Kai ateisi pas mane, pasakysiu, ką toliau daryti.

Andrius gerai viską įsidėmėjo. Kai atėjo naktis, jis iškeliavo. Viską darė taip, kaip sakyta. Miške jam buvo labai baisu, bet jis greitai perbėgo, paėmė knygas (jų buvo dvi), grįžo prie upelio, perplaukė, pririšo plaustą ir neskubėdamas nuėjo iki tvoros. Šmūkstelėjo į duobę, jau ketino šliaužti, bet pamatė vaikštinėjantį sekli, tad teko ilgokai patupėti duobėje. Paskui seklys įėjo į namą, ir Andrius nušliaužė, o vėliau atsistojo ir atbėgo į ligoninę. Buvo tamsu. Kai pabarškino į langą, knygnešys Martynas atidarė jį, berniukas įlipo pas ligonį, padavė knygas ir užmigo.

Rytą, kai atsikėlė, buvo šviesu. Knygnešys sako:

— Andriau, tu esi pats drąsiausias, tai už drąsą pasiimk vieną knygą. Kai ją perskaitysi, duok draugams. Kitą nunešk į trečiąjį namuką ir pasakyk šeimininkei, kad perskaičiusi siųstų toliau.

Andrius taip ir padarė. Vieną knygą pasiėmė pats, o kitą davė trečiojo namo šeimininkei.

Pasveikęs Martynas vėl nešiojo knygas. Kai jam kas nors nutikdavo, talkindavo berniukas, vardu Andrius.

Indrė Vėlavičiūtė

N. Akmenės 2-oji vid. m-kla

KNYGNEŠIO SLĖPTUVĖ

*Eina knygnešys taku,
Žvalgos į visas puses.
Nematyti to žandaro,
Pikto pikto tarno caro.*

*Ir, priejęs aukštą eglę,
Kurioje yra drevė,
Kyšt į drevę savo ranką,
Kad paimtų knygų siuntą.*

*Ir, paėmęs knygų daug,
Jis sudėjo į maišelį.
Užsimetęs ant pečių,
Nužingsniavo takučiu.*

*Airina Kacienaitė
Alytus, 12-oji vid. mokykla*

KALBOS GYNĖJAI

*Lietuvoje draustą raštą
Knygnešiai brangino,
Nepabūgdami žandarų,
Knygas jie dalino.*

*Per audras, pūgas, per vėją
Jie knygas gabeno.
Knygnešiai – geri gynėjai
Mūs kalbos nuo seno.*

*Skaistė Zabarauskaitė
Trakų raj.
Pakalniškių prad. m-kla*

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

UŽGAVĖNĖS

Užgavėnės – žiemos išlydėjimo šventė. Svarbiausias Užgavėnių paprotys – persirengėlių vaikštynės. Ir dabar, sugrįžtant papročiams, vaikštynių dalyviai apsitaisto taip, kad kartais ir vienas kito neatpažįsta.

Užgavėnės švenčiamos likus 46 dienoms iki Velykų, dažniausiai vasario mėnesį, visuomet antradienį, t. y. gavėnios išvakarėse. Seniau, pagonybės laikais, žmonės Užgavėnes pradėdavo švęsti beveik savaitę prieš gavėnią.

Pagrindinis Užgavėnių valgis – blynai. Juos valgydavo patys, vaišindavo persirengėlius. Senovėje buvo tikima, kad blynai gali prisidėti prie būsimo javų derliaus pagausinimo. Be to, apskrita blynų forma galėjo simbolizuoti pavasario saulę. Per Užgavėnes valgydavo kuo daugiau – devynis ar net dvylika kartų. Tai buvo laikoma magiška priemone, užtikrinančia būsimą gerovę ir sotų gyvenimą.

Per Užgavėnes važinėdavosi po laukus (tai turėjo laiduoti gerą

linų ir javų derlių), vykdavo į svečius. Pasivažinėjimų metu svarbi vieta tekdavo laistymuisi vandeniu. Tai buvo ne pramoga, o priemonė sukelti atšilimą. Vykdavo vaidinimai, persirengus gyvuliais, nepažįstamais žmonėmis ir demonais. Persirengėliai užsidėdavo kuo baisėses kaukes, pagamintas iš medžio žievės, kailio, gyvulių kaukolių. Dažniausiai persirengdavo seniais, elgetomis, žydais, čigonais, vengrais, meškomis, ožiais, gervėmis, netrūkdavo ir velnių bei raganų.

Tie persirengėliai, arba kaukininkai, yra neatskiriama Užgavėnių linksmybių dalis. Užgavėnių karnavalai (Mardi Gras) žinomi ir kitose tautose, pvz., Pietų Amerikoje, ypač Brazilijoje; Šiaurės Amerikos New Orleans mieste ir kitur. Šie karnavalai labai sumoderninti, dalyvių apsirengimas nepaprastai spalvingas, blizgantis, sudėtingas. Nežiūrint to, lietuviškieji Užgavėnių persirengėliai ir kitų tautų karnavalų kaukininkai pradžią yra gavę iš pavasario ir žiemos demonų kovos sąvokos, paveldėtos iš prieškrikščioniškų laikų.

Lietuviškas karnavalo kaukes pasidarydavo patys žmonės. Jose labai daug vaizduotės ir išradingumo, nors kaukės padaromos iš paprastos, savoje aplinkoje atrandamos, medžiagos: medžių tošies, kailio, linų pluošto, ratlankių, lentelių, pakulų ir pan. Štai keli pavyzdžiai to liaudies išradingumo.

Veidui kaukės buvo daromos iš medžio žievės. Jas pradėdavo gaminti vasarą. Nulupa atitinkamą gabalą žievės, išpjauna skyles burnai, nosiai, akims, gerai kaukę išdžiovina. Iš siūlų, samanų ar kailio priklįuoja barzdą, plaukus, pririša virveles, kad kaukę laikytųsi ant galvos. Nuosava nosis nudažoma anglimi ar nubaltinama miltais.

Ant galvos užmaukšlinama sena kepurė, apsivelkama per dideliais, suplyšusiais drabužiais, išvirkščiais kailiniais (vilnomis į virbų) susijuosdavo virve.

Kaukininkai eina iš vieno namų į kitus, pakeliui yra vaišinami valgiais ir gėrimais, taip pat aplaistomi vandeniu. Jie eina labai triukšmingai, lydimi muzikos, juokų ir dainų.

Eisena pasibaigia sutartoje vietoje, kur jau sukrautas laužas ir sudeginama Kotrė – Morė – Čiučela. Tuo baigiasi Užgavėnių linksmybės ir susikaupia Gavėniai.

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

VARLYTĖ PO SKĖČIU

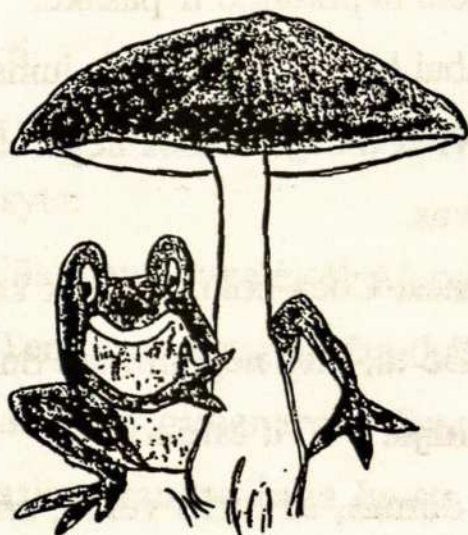
Ko tik tu, žmogau, nepamatai, vaikščiodamas po girią!

Kartą randu seną didžiulį raudonviršį. Ant raudonviršio gelsvas beržo lapas, po grybo kepure – tupi varlytė. Krapnoja lietus, o varlytė tupi sau kaip po skėčiu.

Kas jai taip patiko? Gal ji čia gyvena? Atsiklaupęs ėmiau varlytę stebėti.

Aplink raudonviršį skraido musytės. Varlytė čiupt vieną musytę, čiupt kitą – ir atgal po raudonuojų stogu.

Pasirodo, varlytė gudrauja: slapstydamasi po grybu, ji lieka nepastebima savo priešams ir ramiai gaudo sau musytes. O raudonviršis kai kaip skėtis.

NEKVIESTAS SVEČIAS

Lidija ir Adriana įsikraustė į kitą namą. Namas buvo labai senas, beveik šimto metų. Buvo labai daug triukšmo, kol jie iškraustė dėžes ir sustatė lovas. Name buvo daug kambarių. Trys iš jų buvo užrakinti, ir niekas į juos negalėjo įeiti. Lidija su Adriana gavo vieną didelį kambarį. Kai jos nuėjo miegoti ir atidarė spintą, kad galėtų pasikabinti rūbus, iš tos spintos išėjo didelė žalia dūmų juosta. Ta juosta atsisėdo ant Lidijos lovos ir pradėjo megzti kažkokį megztinį.

— Kas tu esi? – paklausė jos Adriana.

— Aš esu Žalia Juosta ir aš čia gyvenu ir gyvensiu. Aš čia gimiau ir aš esu šito namo dvasia. Jeigu jūs būsite geros, tai ir aš jums būsiu gera, o jei ne... Dabar eikit miegoti, o rytoj pamatysite, ką aš galiu padaryti.

— Tu negali čia gyvent, mes tavęs nenorime, ir mes niekada tavęs nenorėsime. Čia dabar mūsų namai! – pasakė jai Adriana.

Žalia Juosta visa susirietė iš piktumo ir pasakė:

— Tai labai blogai. Labai blogai. Aš turėsiu jums viską kliudyti. Na, bet pažiūrėsiu, ar judvi iš tikrųjų tokios negeros. Atneškit man Coca-cola. Aš labai ištroškus.

— Mes negalim tau atnešt Coca-cola, mes tik ką įsikraustėm ir neturim jokio Coca-cola. Be to, mes negalim tau duoti gerti, nes tu neturi burnos! – tarė jai Lidija. — Tu esi juosta.

— Aš ne juosta ir ne dūmas, aš turiu veidą, aš turiu burną, –

pasakė Žalia Juosta ir prieš jas pasirodė veidas. Jis buvo nešvarus, plaukai susivėlę, o antakiai buvo ilgesni už Lidijos plaukus. Žalia Juosta turėjo seną susiraukšlėjusį veidą...

— Tai kas tu esi pagaliau? – paklausė Lidija.

— Aš esu Liudviko Trečiojo dvasia! Aš galiu jus valdyti! Aš esu karalius!

— Karalius? Tu negali mus valdyti! – sušuko Lidija. — Tu esi dvasia, o dvasia negali valdyti.

— O aš jums parodysiu, kad aš galiu jus valdyti, – supyko dvasia. Ji tik mostelėjo galva ir Lidijos plaukai atsistojo kaip koki pagaliukai, o Adrianos pagalvė pradėjo skraidyti po kambarį. Dvasia Žalia Juosta pradėjo garsiai juoktis ir bėgioti aplinkui mergaites, šokinėdama ir kratydama savo susivėlusius plaukus. Adriana irgi pradėjo juoktis ir vyti Žalią Juostą iš paskos. Nusivijusi dvasią į kambario kampą, Adriana mušė kumščiu tiesiai jai į pilvą. Žalia Juosta staiga subliuško kaip balionas ir susitraukė į mažą kamuoliuką. Adriana su Lidija įdėjo dvasią į dėžutę, uždarė į spintą ir užrakino. Dvasia turėjo ten pasilikti per naktį.

Rytą Adriana atidarė spintą ir rado mažą žalią lapą popieriaus, ant kurio buvo parašyta:

— Žmonės, jūs mane nugalėjot! Aš palieku jums raktą nuo kitų trijų kambarių. Ten rasite daug gražių daiktų. Bet neikite į kambarį Numeris Trečias. Ten gyvena nuodingos gyvatės. Jos gali jus užmušti. Jūsų pusiau draugas Žalia Juosta.

Adriana su Lidiya atsirankino duris Numeris Pirmas. Ten jos rado daug gražių žaislų, kurie buvo labai dulkini. Rado lėlių, aprengtų karališkais rūbais, meškiukų, iškimštą voveraitę su ilga uodega, ir Adrianos pagalvę, kuri skraidė po kambarį. Ant tos pagalvės gulėjo mažytė kengūra, keli sugedę saldainiai ir ping-pong žaidimas.

Kambary Numeris Antras jos rado namelį, pilną saldainių, šokolado ir pyragaičių. Jos paragavo vieną saldainį, bet jis buvo labai neskanus. Tada jos išmetė visus saldainius, šokoladą ir pyragaičius, o namelį gražiai išplovė ir ten sudėjo žaislus. Į kambarį Numeris Trečias jos labai bijojo eiti. Bet prie durų jos rado kitą žalią popieriaus lapą, ant kurio buvo parašyta:

— Draugai, žmonės, aš noriu jums pranešti, kad visos gyvatės negyvos. Gerai, kad judvi, Adriana ir Lidiya, esate labai drąsios ir manęs neišsigandote. Todėl aš noriu jums padėti. Šalia tų gyvačių rasite ką nors gražaus. Jūsų draugas Žalia Juosta.

Mergaitės atsirakino kambarį Numeris Trečias. Ten buvo tamsu. Jos užsidegė elektrą ir pamatė, kad tikrai visos gyvatės negyvos. Šalia jų krūvos gulėjo graži blizganti dėžė, kurioje buvo labai gražūs karoliai. Mergaitės nubėgo pas savo mamytę ir Adriana uždėjo jai ant kaklo tuos karolius. Mamai net akys iššoko, toki gražūs buvo tie karoliai. Ji paglostė mergaitėms galvutes ir davė joms po knygutę, į kurią jodvi galėtų užrašyti visą šitą pasaką.

Vilija

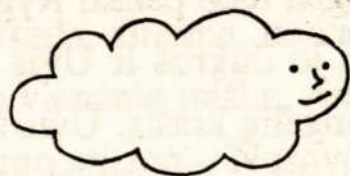
EGLĖ

Eglę matom, eglę žinom,
Eglę patys pasodinom.
Eglė auga ir šakoja,
Eglėj voverės bėgioja.

DEBESĖLIS

Alma Karosaitė

Buvo sausas kiemo smėlis,
Bet užėjo debesėlis.
„Oi, tai dideli lašai!“ –
Džiaugės sodai ir daržai.

Kad supyko gelsvas smėlis:
„Ko čia lankos debesėlis?“
Taip gražiai vaikučiai žaidė,
O lietūs visus išbaidė!

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

Ištrauka iš SKOMANTO knygų serijos

PELKIŲ VILKĖ

Apysaka

Sunkūs išbandymai teko žemaičių rikio Žybarto sūnaus Uvio daliai. Medžiodamas kartu su vyresniuoju broliu, dar visai vaikas jis pateko į kalavijuočių nelaisvę. Pagrobėjai nuvežė jį į Rygą, kur Uvis kelis metus vergavo žvakių meistro namuose, buvo visų niekinamas ir ujamas. Tik viena Beata, šeimininko duktė, jį bandė globoti, kol pačiai teko bėgti į vienuolyną. Jau pramokusį vokiškai Uvį šeimininkė pardavė Rygos cirkininkams. Uvis subrendo, sustiprėjo, pramoko akrobato, žonglieriaus amato, net išmoko vaikščioti lynu, tačiau už aukštų Rygos sienų, patikimai atitvėrusių miestą nuo aplinkos, jis galėjo tik svajoti apie sugrįžimą į gimtąją Žemaitiją.

Pagaliau įvyko tai, ko jis nesitikėjo: cirkininkams netikėtai ir staigiai teko palikti Rygą. Akrobatas Bardo, fokusininkas Kroicvaldas, trys jo dukros ir Uvis vis labiau tolsta nuo Rygos, keliaudami per žiemgalių kraštą. Uvis žino, kad kažkur pietuose yra jo tėvynė, į kurią jis trokšta sugrįžti. Bet iki Žemaitijos dar ilgas ilgas kelias...

(„Teutonų belaisvis“)

Tais metais žiema užsitęsė. Sniego buvo susikaukę daug ir kovo mėnesio gale jis dar net nebuvo pradėjęs tirpti. Keliauti buvo sunku.

Kankino šaltis, keliai buvo užversti ir vos praeinami, o lauke stigo pašaro net jų neišrankiems gyvuliams. Ilgiau kurioje vietovėje apsistoti nesisekdavo. Dauguma prakeliautų miestelių buvo nedidučiai, be to, šiuo metų laiku žmonėms ne pramogos rūpėjo. Net ir per turgus žiūrovų susirinkdavo tik po kelias dešimtis, o ir tų dauguma buvo miestelio vaikigaliai. Todėl pinigėlių jiems pabirdavo labai negausiai. Nebuvo kitos išeities, tekdavo prašyti išmaldos, šiaip jau rimtas alkis jiems būtų žvelgęs į dantis. Laimei, bent maistu jų sušelpiti neatsisakydavo ir pakelių ūkininkai, kartais priglausdavo savo jaujoje dvarininkas ar leisdavo apsistoti daržinėje probstas. Sunkiausia būdavo su pačiais miestelėnais. Čia tai reikėdavo mokėti ir už žiurkėm knibždančių kampa karčiamos gale, ir už kiekvieną miežinių kruopų sriubos kaušą.

Tokioje padėtyje nemaža paspartis buvo Uvio medžioklė. Uviui tekdavo medžioti sunkiomis sąlygomis, pačiam vienam, be šuns, vis naujuose ir todėl nepažįstamuose miškuose. Bet vaikystėje įgauti įgūdžiai nebuvo pradingę, padėjo ir tai, kad dabar jis buvo kur kas stipresnis ir lanką sugebėjo ištempti taip, kad strėlė skriejo vis toliau ir taikliau. Nežiūrint šaltų orų ir klampaus sniego, jam medžioti patiko, ir kartais pasisekdavo prisėlinti prie drebulių šakeles kramsnojančių zuikių ar atšlaitėse susigūžusių kurapkų. Ne visada, žinoma, ne kartą tekdavo pasitenkinti vien tik keliom varnom, o viename miške, netoli Kuoknesės pilies, pavyko prislinkti ir prie jauno stirnino. Nušovė jį taikliai, bet tas šūvis vos nesibaigė nelaime. Miško tolumoje pasigirdo medžiojančių skalikų balsai. Uvis užkapstė stirniną sniegu, pasistengė nulaužtom eglių šakelėm nušluostyti pėdsakus, o pats susigūžė užšalusio ežerėlio švendrynuose. Laimei, skalikai taip ir nutolo, nei jo, nei stirnino pėdų nekliudė. Jis partempė stirniną į stovyklą tik, kai jau

buvo sutemę.

Kovo gale, aplenkdami ir žiemą neperžengiamas pelkes Turaidos pietuose, jie pasiekė Krisfeldo vienuolynui priklausančią sritį. Apie šį vienuolyną sklandė įvairios kalbos. Jau vien jų prieštaringumas leido spėti, kad vienuolynas buvo kažkuo ypatingas. Vienos kalbos teigė, kad Kristfeldo vienuolės neklauso vyskupo pamokymų, gyvena nuodėmingai ir net prisideda prie pagoniškųjų dievų garbinimo. Kad jos bendrauja ne tik su vietiniais stabmeldžiais ir raganiais, bet net su miškų žvėrimis. Kitos kalbos, kurios buvo skleidžiamos atsargiau ir prieš tai apsidairant, tvirtino, kad vyskupas jų nemėgsta, kad jos seka dabar garsėjančio abato Pranciškaus iš Asyžiaus pavyzdžiu ir nuosekliai laikosi vienuoliško neturto taisyklių. Buvo kalbama, kad vienuolės gyvena visai paprastai, bendrauja su vietiniais žmonėmis ir net priima juos į vienuolyną, kad pačios dirba žemės darbus ir nereikalauja iš vienuolyno srityje gyvenančių kaimiečių didelių duoklių.

Vos išvydus pamiškėje išsidėsčiusius vienuolyno pastatus, atrodė, kad daugiau tiesos turi antroji pusė. Tokio kukliai atrodančio vienuolyno nei Uvis, nei kiti keleiviai dar nebuvo matę. Visi pastatai buvo mediniai ir, vietoje kitus vienuolynus juosiančių aukštų gynybinių mūrų, vienuolyno kiemas tebuvo aptvertas storų, statmenai į žemę įkastų rąstų siena. Iš tiesų, tik medinė vartų arka su viršum iškeltu kryžium ir medinė koplyčia su neaukštu, iš rąstų suręstu bokštu ženklino, jog šis pastatų sambūris yra kažkuo ypatingas.

Kuklumo įspūdis dar pagilėjo jiems įvažiavus pro vartus. Pasitiko juos tik nedidelio šuns amsėjimas, ir tik po to, kai šunelis buvo benurimstas, tarpduryje pasirodė baltu, beveik žemę siekiančiu rūbu dėvinti novicija. Ji pasveikino juos taip maloniai, tarsi šis savotiškai

atrodantis varganų žmonių būrelis būtų seniai matyti giminės, ir tuoj pat pasiūlė nueiti pas vienuolyno abatę. Iš jos vokiečių kalbos tarsenos buvo akivaizdu, jog tai nėra gimtoji kalba. Abatė, žinoma, buvo vokiečių kilmės, kitaip ir būti negalėjo, tačiau visai nesijautė jos garbingom pareigom taip būdingas išdidumas. Ji buvo neaukšta moteris, apvaliu, nors dabar dėl amžiaus pradėjusiu liesėti veidu. Paprašė, kad Bardo prisėstų. Kai jis pradėjo savo jau daug kartų išbandytą kalbą apie sunkius kelius ir būtinumą pailsėti bent dieną kitą, ji supratingai skėstelėjo rankom.

Tęsinys kitame numeryje

Rečiau vartojami žodžiai

<i>rikis</i>	–	<i>vadas</i>
<i>ujamas</i>	–	<i>varinėjamas, stumdomas</i>
<i>lynas</i>	–	<i>virvė</i>
<i>Žiemgalių kraštas</i>	–	<i>rytų baltų gentis (giminė) gyvenusi 15 a.</i>
<i>pramogos</i>	–	<i>pasilinksminimai</i>
<i>jauja</i>	–	<i>pastatas linams džiovinti</i>
<i>kaušas</i>	–	<i>didelis samtis</i>
<i>įgūdžiai</i>	–	<i>įpratimai</i>
<i>atšlaitė</i>	–	<i>pakalnė</i>
<i>skalikai</i>	–	<i>medžioklės šunys</i>
<i>švendryvas</i>	–	<i>nendrių priaugusi vieta pelkėse</i>
<i>duoklė</i>	–	<i>mokestis</i>
<i>arka</i>	–	<i>lanko pavidalo vartai</i>
<i>čiukuras</i>	–	<i>stogo viršus</i>

KAZIUKO MUGĖJE

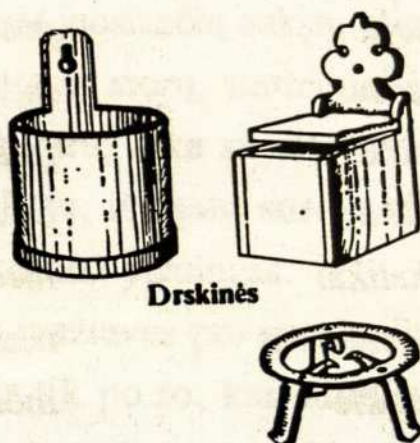
Kiekvienas kraštas turi savų švenčių, savų linksmybių. Vilniuje nuo seno garsi Kaziuko mugė. Jai rengiamasi per visus metus. Moterys renka žoleles, gėles, jas džiovina – vis toms gražioms verboms. Vyrai miške ieško tinkamo medžio, o radę drožia, gražina, kad nustebintų visus savo medžio dirbiniais. Nuo medžio drožėjų neatsilieka ir puodžiai. Jų puodynės, puodynėlės traukia pirkėjo akį...

Kaziuko mugė Vilniuje kasmet vyksta kovo 3-5 dienomis, šv. Kazimiero šventės proga. Manoma, kad Kaziuko turgus – mugė atsirado po to, kai šv. Kazimiero palaikai buvo perkelti į katedrą 1638 m.

Beveik prieš savaitę statomos būdelės, stalai. Pagrindinės mugės prekės yra medžio dirbiniai, kibirai, šaukštai, samčiai, įvairios pintinės ir kt. Parduodami kepiniai, įvairūs riestainiai, gražiai išpuoštos meduolinės širdys. Mugėje gaunamos puikios verbos.

Statinaitė agurkams raugti

Drskinės

trikojis

ŠVENTASIS KAZIMIERAS

Kovo 4 d. švenčiame Šv. Kazimiero šventę. Tai vienintelis Lietuvos šventasis, o jo šventė liaudyje labai populiari. Mat žmonės, girdėdami bažnyčioje kunigus kalbant apie kitus šventuosius, negalėdavo įsivaizduoti jų gyventų vietų, gyvenimo sąlygų ir aplinkos.

Kas kita buvo šv. Kazimieras. Jo pėdos įmintos toje pačioje Lietuvos žemėje, jo kūnas palaidotas Vilniuje, kur liaudis galėjo jį aplankyti ir prie karsto pasimelsti. Lietuviai tikėjo, kad šv. Kazimieras jų maldas supranta ir, be abejo, išklauso. Argi jis nebuvo lietuvio karaliaus sūnus? Argi jis nevažinėjo po Lietuvą, gyvas būdamas, nematė jos žmonių, negirdėjo jų skundų?

Lietuviams šv. Kazimieras buvo toks artimas, kad pasakojimai apie jo gyvenimą ir stebuklus jau buvo išėję iš bažnyčios ribų ir pasklidę liaudyje – virte pasakomis ir legendomis. Šventojo karalaičio ypatingas pamaldumas į Dievo Motiną taip pat buvo artimas lietuviams, nes Lietuva – Marijos žemė, pasižyminti gausiomis jos šventovėmis, stebuklingomis vietomis ir nuoširdžiu garbinimu. Jaunimą žavėjo šv. Kazimiero jaunystė ir skaistybės branginimas. 1948 m. birželio 11 d. popiežius Pijus XII paskytė jį visos lietuvių jaunuomenės

ypatinguoju danguje globėju pas Dievą. Taigi šv. Kazimieras tapo jaunimo globėju ne tik Lietuvoje, bet ir visuose pasaulio kraštuose, kur tas lietuviškas jaunimas begyventų.

Šv. Kazimieras savo kilme buvo tikras lietuvis. Jis kilęs iš garsios ir garbingos Gediminaičių giminės. Tai giminei priklausė didieji Lietuvos kunigaikščiai: Kęstutis, Algirdas, Vytautas Didysis ir kiti. Šv. Kazimiero tėvas buvo Kazimieras Jogailaitis, Lietuvą (o vėliau kartu ir Lenkiją) valdęs nuo 1447 m. Jo senelis buvo Jogaila, o senelė – ketvirtoji Jogailos žmona, Alšėnų kunigaikštystė Sofija – tikra lietuvaitė – augusi Vilniaus krašte.

Kazimieras Jogailaitis vedė austrų imperatoriaus Albrechto II dukterį, kilusią iš Habsburgų giminės. Jie turėjo 6 sūnus ir 6 dukteris (viena duktė labai anksti mirė). Kazimieras buvo antrasis iš eilės sūnus, gimęs 1458 m. spalio 3 d. Gyvendamas pasižymėjo dideliu pamaldumu, gerais darbais, dorumu, Gavęs džiovą, mirė vos 25 metų amžiaus, 1483 m. kovo 4 d. Gardine. Palaidotas Vilniuje.

Netrukus po jo mirties žmonės pradėjo gausiai lankyti šventojo karaliaus kapą ir melsti užtarimo pas Dievą. Kazimieras pradėjo gausėti stebuklais ir Dievo malonėmis. Šv. Kazimiero kanonizacijos (paskelbimo šventuoju) byla pradėta netrukus po jo mirties, 1521 m., bet dėl įvairių priežasčių užsitęsė iki 1602 m. lapkričio 7 d., kai popiežius Klemensas VII oficialiai paskyrė šv. Kazimiero dieną bažnytniame kalendoriuje. Buvo tikima, kad Kazimierą paskelbė šventuoju popiežius Leonas X (prieš 1521 m.), o Klemensas VIII tą faktą tik oficialiai patvirtino. Šventė – kovo 4-ji, buvo ir šv. Kazimiero mirties diena.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

MEDŽIAI

Ar žinai, kurių raidžių trūksta šiems medžiams?

Pridėk balses a, ą, e, i, o ar u.

k l _ v _ s

g l _ s n _ s

_ g l _

b _ r ž _ s

_ ž _ _ l _ s

l _ _ p _

_ b _ l _ s

Kuris iš šių medžių duoda vaisių?

Kuris medis turi giles?

Kuris medis auga drėgnose vietose ir atrodo, kad verkia?

Kuriuo medžiu pavirto žalčių karalienė pasakoje?

METŲ LAIKAI

Sujunk metų laiką su daiktais, kurie labiausiai tinka tuo metu.

sėklos

grėblys

palapinė

pūga

pumpurai

pačiūžos

pintinė daržovėms sudėti

maudymosi baseinas

ŽIEMA

PAVASARIS

VASARA

RUDUO

Raidės žaidžiai

K

+ UODAS

=

KUODAS

P

PUODAS

① K + RITO = ...

② SOFA : SODA

③ MALA

...ALA

④ RA...AS

⑤ PA +

= ...

⑥ YDA

MŪSŲ KŪRYBA

LIETUVA

*Koks mažas, gražus šis kampelis,
Nuo amžių vadinamas Lietuva.
Nors nedidelė ši šalelė,
Bet ji man brangi ir miela.*

*Vargo čia broliai nuo amžių,
Prie darbo skambėjo daina,
Noko lineliai ir sodai,
Žydėjo tėvynė mana.*

*Lietuva – koks saldus šis žodelis,
Kaip geltonas medus iš korių.
Klestėki ir auki per amžius,
Nepatirki nelaimių, karų.*

*Julija Radvilaitė
Punskas (Lenkija)*

KĖSTUTIS

Vieną dieną, seniai seniai gyveno Trakų pilyje kunigaikštis Gediminas. Jis gyveno su savo sūnumi Keistučiu, tarnais ir turėjo didelį kariuomenę. Vieną dieną Gediminas išjojo į medžioklę ir paliko savo 12 metų vaiką prižiūrėti pilį. Iš pradžių Keistutis galvojo, kad tai bus lengvas darbas. Tarnai jam viską padarė ko jis norėjo, bet vėliau suprato, kad darbas yra daug sunkesnis negu jis galvojo. Jo šnipas grįžo iš kryžiuočių žemės ir pranešė, kad kryžiuočiai žada pulti jų pilį. Keistutis išsigandęs tuojau išsiuntė kareivį surasti jo tėvą. Jis žinojo, kad Gediminas jau bus nutolęs nuo pilies ir užtruks laiko jam perduos žinią. Užtruks laiko kol jo tėvas sugrįš atgal į pilį. Jis paruošė kariuomenę ir laukė kryžiuočių. Už kelių valandų žmogus apžvalgos bokšte pranešė, kad jau priešai artėja. Kariuomenė laukė priešų su strėlėmis ir patrankomis. Priešai jau buvo užtenkamai arti, kad pradėtų šaudyti vieni į kitus. Kryžiuočiai turėjo trigubai daugiau kareivių negu lietuviai ir žuvo daug daugiau lietuvių negu kryžiuočių. Kai Keistutis galvojo, kad jie jau pralaimėjo, viskas aptilo. Priešai pasislėpė už krūmų ir ten pasiliko. Tris dienas ir dvi naktis buvo tyla. Trečią naktį visi pažvelgė į krūmus ir išgirdo, kad kažkas atplaukė prie salos ant kurios pilis buvo. Žmonės galvojo, kad tai didelė žuvis, bet ten tikrai buvo susirinkę kryžiuočiai. Per tą laiką jie pasidarė sau valtikes. Kai didžiosios durys nukrito, visi žmonės išsigando. Keistutis sulaukė kareivius kad nebėgtų, bet kovotų, naudodami kalavijus. Lietuviai pradėjo muštis su kalavijais, bet atrodė, kad buvo nesibaigančioji kryžiuočių kariuomenė. Po truputį sumažėjo kryžiuočių, nes lietuviai dėvėjo šarvus apsisaugojimui, o kryžiuočiai nieko panašaus neturėjo

apsisaugojimui. Kas liko gyvas, bėgo į laivus, kad išsaugotų savo gyvybę. Tą rytą buvo didelė puota, ir po pietų grįžo Gediminas. Žmonės pasakojo jam kaip Keistutis išgelbėjo pilį ir laisvę. Tada Gediminas nusprendė pakeisti Keistučio vardą į Kęstutį ir vardas buvo pamirštas amžinai.

Renatas Tukys, 6 sk.

Žiburio lit. mok. (Detroitas)

* * * * *

MANO ŠAKNYS TIKRŲ TIKRIAUSIAI LIETUVIŠKOS

Kiekvienas augalas turi šaknis, bet ir aš jas turiu. Mano šaknys yra gilios ir tikrų tikriausiai lietuviškos.

Prieš Antrąjį pasaulinį karą Lietuvoje, Zailių kaime, gimė mano močiutė Adelė Jušinskaitė-Nevulienė. Kai Lietuvos žmonės trėmė į Sibirą, teko ir mano giminėms kęsti amžinojo įšalo žemėje. Į Sibirą ištrėmė močiutės tetą Ambrulevičienę su šeima (su mažomis dukromis Genute, Onute ir Aldona). Vyriausioji Genė, nors ir mažametė, turėjo sunkiai dirbti, kad nemirtų iš bado ir šalčio. Mano močiutė iš Lietuvos siuntė maisto siuntinius, kad tik Ambrulevičiai išliktų gyvi ir sugrįžtų. Dabar jų šeima gyvena Alytuje.

Mano mama Gerda Nevulytė gimė jau po karo, 1951 m., bet dar nelaisvoje, Tarybų Sąjungos pavergtoje Lietuvoje. Ji man dažnai pasakojo apie savo namą, kurį statė mano senelis – stalius. Tais laikais Lietuvoje buvo kolūkiai, ir žmonės turėjo dirbti ne sau, tik Tarybų Sąjungai. Senelių namas Skiturių kaime tebestovi ir dabar, nes jis

pastatytas truputį toliau nuo vieškelio, prie kurio dabar išaugusi nauja gyvenvietė. Išliko namo ir jauno sodo nuotrauka. Dabar tas namelis jau pasenęs ir sulinkęs, tik vyšnių atžalos pavasarį dar primena ten pragyventą laiką.

Šis namas mano prisiminimuose – kaip gražiausia pasaulio šalis, įsikūrusi netoli Žuvinto ežero, Bambenos upe susijungusi su Simno ežeru.

Pakeliui į Simno miestą yra Gilučių ežeras, o Simne – labai sena bažnyčia. Netoli motinos gimtojo namo prie Bambenos upės yra senovėje supiltas piliakalnis, o šalia, ant kalvos, stovi vėjo malūnas.

Antroji mano gimtinė yra Lenkijoje, Burbiškių kaime, prie Galadusio ežero. Tai mano senelio gimtinė, į kurią jis su šeima sugrįžo iš Lietuvos 1959 m. Senelis dar jaunas paliko savo sodybą. Visada troško čionai sugrįžti. Sugrįžęs dar rado savo rankomis sodintas obelis ir seną namą. Prie jo yra didžiulis akmuo – gamtos paminklas. Aplink namą kas pavasarį sužydi obelys. Visada aplankau senelio gimtinę ir džiaugiuosi obelių, ievų ir gėlių žydėjimu.

Burbiškių kaime – kaip Lietuvoje: visi kalba lietuviškai, o kitoje Galadusio ežero pusėje matosi Lietuvos laukai ir miškai. Prie ežero kasmet vyksta lietuvių ansamblių sąskrydis.

Dažnai vaikštau su mama po apylinkę, kur ji, būdama mano amžiaus, ganė karves, o ant didžiulio akmens mokėsi lietuviškų eilėraščių. Mama nuo mažens mokė mane visada branginti gimtąjį namelį.

Nežinau, kur atsidursiu ateity, bet niekada neužmiršiu savo brangios gimtinės.

Beata Motukaitė (Punskas)

BERNIUKAI IR GANDRAS

Vieną dieną, Vilniuje, du berniukai išėjo pasivaikščioti. Jų vardai buvo Mantas ir Darius. Kai jiedu priėjo prie medžio, staiga kažkas nukrito. Tai buvo gandras.

— Ar gandras susižeidė? – paklausė Mantas.

— Nežinau, – atsakė Darius.

Berniukai paėmė gandrą ir nuskubėjo į Manto namus. Mantas paskambino į paukščių ligoninę ir paprašė pagalbos. Daktaras liepė gandrą atvežti į ligoninę.

Berniukai vargais negalais pasiekė ligoninę. Daktaras apžiūrėjo gandrą ir pasakė, kad jis susižeidė koją. Sugipsavo gandrui koją ir paliko jį paukščių ligoninėje. Daktaras padėkojo berniukams, kad jie nepaliko susižeidusio gandro nelaimės vietoje. Darius ir Mantas atsisveikino su gandru, padėkojo daktarui ir laimingai sugrįžo namo.

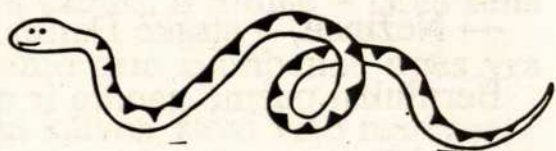

*Laura Šalčiūnaitė
„Vincė Krėvė“ lit. mokykla
Philadelphijoje*

GEDIMINO NUOTYKIS

Labai seniai Gediminas su tarnais išsiruošė medžioklėn. Pradėjo joti nuo jo rūmų Trakuose. Jodami susitiko septingalvį. Gediminas ir aštuoni jo tarnai nukirto vieną septingalvio galvą. Atsikeršydamas septingalvis prarijo vieną iš Gedimino tarnų. Visi sustoję nuleido galvas ir vėl tęsė kelionę.

Netrukus jie sutiko baisų žaltį. Gediminas ir septyni jo tarnai apsupo žaltį ir jį sukapojo. Jiems

bekapojant, žaltys ir vėl prarijo vieną tarną. Liko tik šeši Gedimino tarnai. Jie vėl nulenė galvas, pastovėjo ir jojo tolyn. Pakelyje sutiko didžiulį vilką. Bijodamas prarasti dar vieną tarną, Gediminas nusprendė

nekreipti dėmesį į vilką ir joti toliau. Jie ilgai jojo iki visai sutemo. Susirado sau nakvynei vietą ir greitai užmigo... Gediminui nesisekė gerai miegoti, nes liūdėjo savo prarastų

tarnų. Pagaliau užmigo ir pradėjo sapnuoti. Atsikėlęs papasakojo savo sapną tarnams. Gediminas nusprendė, kad sapne Dievas liepė jam ant aukšto kalno pastatyti didelę pilį, o aplink ją kurti miestą, kurį jis gražiai ir protingai valdys.

Aras Butkūnas

„Žiburio“ lit. mokykla, Detroite

AR ŽINAI?

KUPRANUGARIS

Šie keistoki gyvūnai, lyg laivai, sunkiais žingsniais keliauja per karštą dykumų smėlį, linguodami į taktą galvomis priekin ir atgal. Jų kūnai apaugę ilgais tankiais šeriais, o kojos neklimpsta į smėlį, nes

pėdose tarp pirštų yra didelės odinės pagalvėlės. Jų negąsdina nei kepinanti saulė, nei nakties šaltis, nei ėdesio ir vandens trūkumas. Kupranugariai turi vieną arba dvi kupras iš riebalinio audinio, kurios prireikus atstoja energijos šaltinį. Vienkupriai kupranugariai dar vadinami dromedarais, o dvikupriai – baktrianais. Šie gyvūnai išgyvena iki 35-40 metų, sveria apie 700 kg.

Vienkupriai kupranugariai jau seniai prijaukinti. Afrikos dykumuose ir Arabijos pusiasalyje žmonės ir dabar juos augina dėl pieno ir storos vilnos. Stiprios jų nugaros nuolat gabena sunkius krovinius. Ten, kur nėra kelių ir geležinkelių, dromedarai atstoja sunkvežimius, traukinius ir lėktuvus. Jie gali keliauti be poilsio ištisas 12 valandų. Net dykumų audros kupranugarių karavaną sustabdo tik neilgam. Pačiame audros siautėjime šie gyvūnai glaudžiai susispiečia į krūvą, užspaudžia

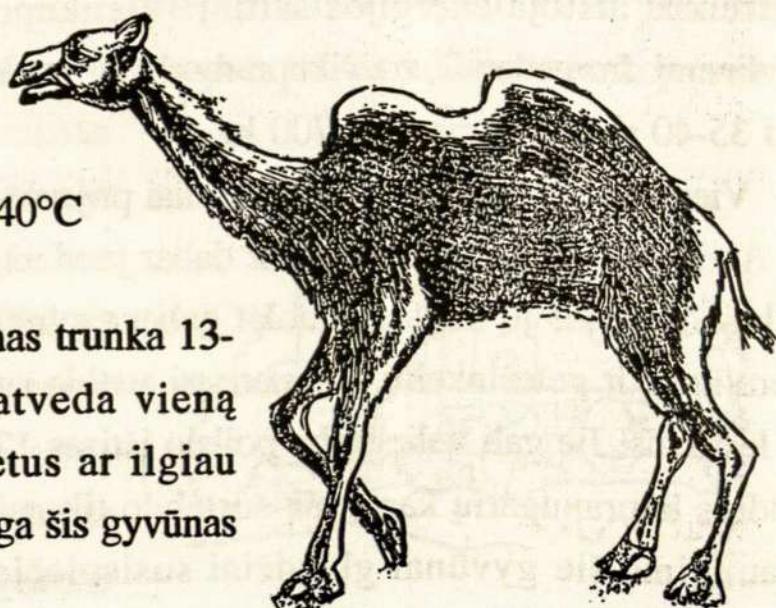
šnerves, o akis primerkia po ilgomis vešliomis blakstienomis. Taip jie gelbstisi nuo visur lendančio smėlio. Kai audra nurimsta, kupranugariai vėl klusniai traukia į kelionę.

Sunkiai dirbdami šie gyvūnai minta tik stepių žole, sausais lapais ir kietais, pusiau nudžiūvusiais dykumų augalų stiebais. Kankinami bado kartais jie suėda savo pakinktų diržus, šiaudinius krepšius ar net savo šeimininko palapinę. Ten, kur sustoja dromedarų karavanas, vietiniai gyventojai saugo nuo jų savo būstus, suręstus iš plonų kartelių ir stepių žolės, atitverdami juos spygliuotų šakų pinučiais. Tačiau išbadėję kupranugariai dažnai neatsisako ir spygliuotų šakų. Spygliai nesužeidžia jų snukių, kurie iškloti kieta gleivine. Tačiau ir turėdami tokias kietas lūpas šie gyvūnai sugeba taikliai nuskinti mažą skanų medžio lapelį ar jaunos žolės ūglį.

Kupranugariai gali ilgai ištverti be vandens – kelias dienas ir net kelias savaites. Tačiau tada lyg tuščias odinis krepšys traukiasi ir vysta kupra, iš kurios jie ima riebalų atsargas. Ištroškęs dromedaras kantriai ieško telkinio vandens, o radęs skuba prie jo risčia ir gali vienu kartu išgerti apie šimtą litrų vandens. Po kelių dienų jo kupra vėl išsitiesia.

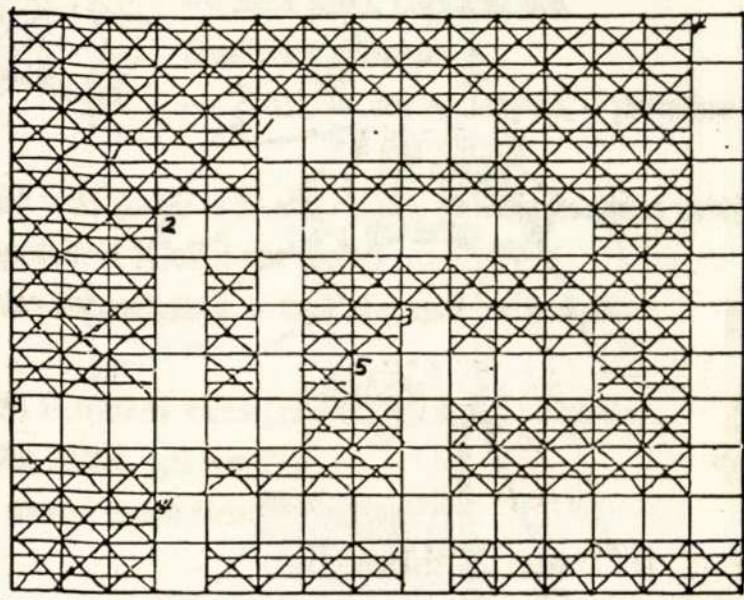
Kupranugariai
neprakaituoja ir gali
reguliuoti savo
vidinę temperatūrą: nuo 40°C
ji gali kristi iki 34°C.

Kupranugarės nėštumas trunka 13-14 mėnesių, po to ji atveda vieną jauniklį, kurį visus metus ar ilgiau maitina savo pienu. Suauga šis gyvūnas per 2-3 metus.

GALVOSŪKIAI

GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Mēnuo, kuris seka vasario mėnesį.
2. rodo laiką.
3. Ant rašome kreida.
4. Savaitės vidurinė diena.
5. Žodžio „pajunta“ būsimasis laikas.

Išilgai:

1. Popierį lipdome
2. Maža lėkštė.
3. Vienas vaikas, du
4. Paskutinė savaitės diena.

Galvosūkio atsakymai: skersai – 1. kovas, 2. laikrodis, 3. lentos, 4. trečiadienis, 5. pajus. Išilgai – 1. klijais, 2. lėkštutė, 3. vaikai, 4. šeštadienis.

KAS ČIA?

SKAIČIUKAS, TAŠKIUKAS,
SKAIČIUKAS, TAŠKIUKAS...
SUJUNK IŠ EILĖS,
KAS ČIA – PAAIŠKĖS.

Užgavėnių papročiai Lietuvoje

JUOKŲ MAIŠELIS

Sėdi Petriukas ant suolo, prie jo prieina Sauliukas.

— Ko čia vienas sėdi, ir toks paniuręs?

— Sėsk šalia, papasakosiu.

Sauliukas atsisėdo.

— Žinai, suolas nudažytas, – pagaliau ištaria Petriukas.

...

Senelis ir senelė vežiojasi 3 mėnesių anūką. Išpūdinga dama priėjusi teiraujasi:

— Koksai simpatukas! Kiekgi tau metų?

— Ką tik sukako šešiasdešimt, – žvaliai paaiškina senelis.

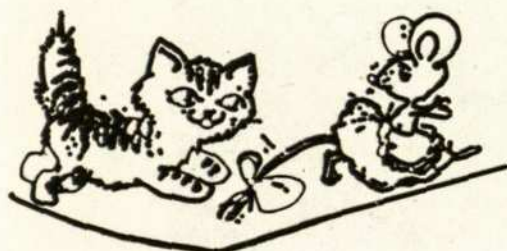
...

Atėjo į mokyklą Petriukas visas pabalęs. Mokytoja klausia:

— Kodėl tu toks baltas, gal sergi?

— Ne, tiesiog mama mane šiandien nuprausė.

...

Katė gainiojo gainiojo pelę, bet niekaip nepavijo. Ji tik šmurkšt urvelin – ir dingio. Po kiek laiko katė ėmė loti. Pelė nusprendė, kad tai šuo nusivijo katę, ir, išpūtusi krūtinę, drąsiai išlindo iš urvelio. Katė tik čiupt, ir prarijo pelę.

— Kaip gerai, kai moki užsienio kalbą! – pagalvojo ji.

...

Labai jauną vairuotoją sustabdo policininkas ir prašo parodyti teises.

— Teises? O aš maniau, kad jas galima gauti tik sulaukus 18 metų.

...

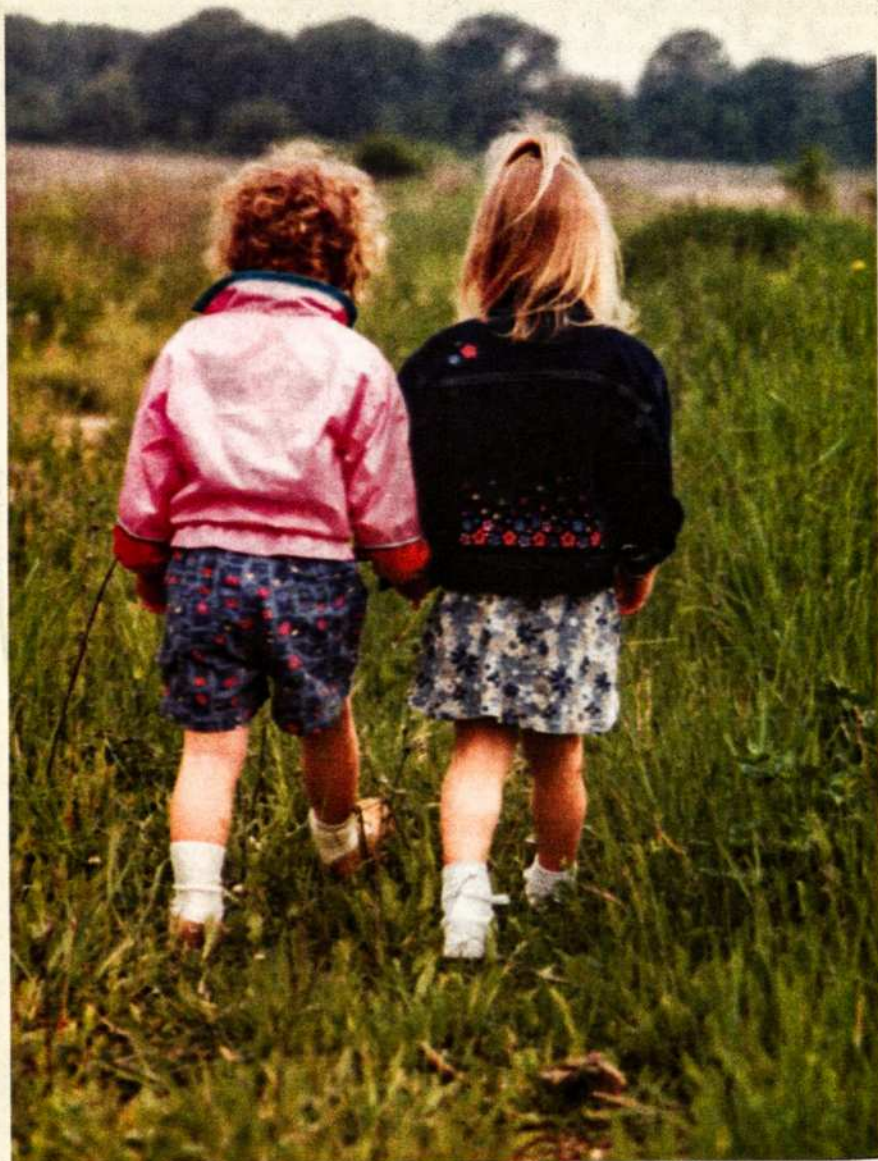
Mokytoja klausia mokinį:

— Kada sode pats geriausias laikas: kai medžiai žydi ar kai vaisiai noksta?

Petriukas pakelia ranką.

— Kai šuo pririštas ir šeimininko nėra namuose, tamsta mokytoja.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Vaida Mikuckis
 Gelažius Marija
 Jasaitis V. Anthony
 Juozas Plačas
 Daina Čyvienė

už 10 dol. auką
 už 15 dol. auką
 už 5 dol. auką
 už 5 dol. auką
 už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
 13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410